

driver Dræning som en Slags Profession, antager sine Arbejdere paa Tyndevilkaar med fast Løn for et halvt eller helt Aar, eller han antager dem paa Dagløn eller til Betaling paa Tid, saa tager Løven ikke noget Hensyn til det, men for saa vidt det er en særlig Virksomhed, der drives uafbrudt, falde disse Arbejder ind under Løven; derimod falde de ikke ind under Løven, hvis det er en Landmand, der ved sine egne Arbejdere, sine egne Folk, hvad enten disse nu maatte være i hans Arbejde under Tyndeforhold eller som Daglejere, driver dette Arbejde. Der er altsaa skelnet her imellem, hvorvidt der er Tale om Landbrugsarbejder som saadanne, eller der er Tale om særlige Erhverv, og dette falder jo ganske sammen med hele den Betragtningssaaade, som jeg tillod mig at gøre gældende i mit første Foredrag, nemlig, at man ikke i al Almindelighed beskæftiger sig ved denne Lov med de egentlige Landbrugsarbejder, men kun med de mere industrielle Arbejder. Dette med Hensyn til dette Hovedpunkt. Saa havde det ærede Medlem nogle Indvendinger at gøre med Hensyn til Overarbejdstid og Overarbejdspenge, og hvorledes det vilde gåa Tørvestærkerne nede i en Rose ved Næstved. Jeg skal senere saa Lejlighed til at sige noget derom. Men det ærede Medlem kom saa med et lille Eksempel, jeg tror nok, han indrømmede selv, det var noget langt ude, men det skulde dog være et Eksempel. Han anførte nemlig, hvorledes det vilde gåa, naar man kom ind til Barbereren, og Klokken slog, og Tiden var udløben, inden Svenden blev færdig med sit Arbejde. Jeg tænker mig, at det ærede Medlem ogsaa kommer hos Barbereren, og jeg maa da erindre om, at vi allerede nu have en Lov, som forbyder Barbererne at barbære længere end til Kl. 12 Søndag Middag, en Lov, som fastsætter Straf for Overtrædelse heraf, ganske som der er Tale om her, og jeg har ikke nogen Sindsætelse eller hørt noget Tilfælde, hvor det var nødvendigt for et Menneske at løbe med den ene Side raget og den anden med Sæbe paa. Jeg tror, det er den Slags Ting, som lyde meget godt, naar man siger det, men ikke maa tages alt for alvorlig. Men dertil kommer, at det ærede Medlem forudsatte, at Barbermesteren havde forstuvet sin Fod og derfor ikke kom hjem, men saa maa jeg dog bede det ærede Medlem læse § 4 og se den i Forhold til de øvrige Paragraffer. Han vil da se, at Løven naturligtvis, naar der stoder Ulykkestilfælde og andre Ting til, midlertidig maa sættes ud af Kraft. Jeg tror altsaa ikke, at der vil blive stor Van-

selighed ved det. Paa samme Maade vil jeg erindre det ærede Medlem om, at han behøver ikke at være bange for Journalisterne. Journalistikken kommer slet ikke ind under Løven, ja der er hans Betænkneligheder aldeles overflødige, thi Journalistik er hverken Haandværk eller Fabrikdrift, den hører ikke heller til Handel eller den Slags Ting og kommer som Følge deraf ikke ind under Løven. Hvis imidlertid det ærede Medlem vil foreslaa det, skal jeg gerne overlade det til nærmere Forhandling. (Lund: Kontorvirksomhed!). Nej, man kan dog ikke kalde Journalistik for Kontorvirksomhed; det kan man ikke gøre i den Forstand. Om Skolelærerne maa holde Aftenstole, er der jo slet ikke Tale om her, synes jeg. Jeg har gjort mig store Anstrengelser i mit første Foredrag for at fremhæve over for ærede Medlemmer, at der jo ikke er Tale om, at man ikke maa benytte sin Fritid til, hvad man vil, og naar en Skolelærer overtager et Embede, hvor den normale Tid, der kræves af ham for at gøre det Arbejde, hans Embede forlanger, er 6—8 Timer om Dagen, saa kan han jo godt, hvis han har lyst til det, for egen Regning ganske privat holde Stole 6 til 8 Timer til, hvis han finder Anledning dertil. Der kan slet ikke være Tale om at straffe ham derfor eller forbyde ham at gøre det. Der er kun Tale om, at Staten, hans Arbejdsgiver, ikke maa forlange mere Arbejde af ham end de 8 Timer, for nu at blive ved dette Eksempel, lige saa lidt som den private Arbejdsgiver maa forlange en større Præstation end de 8 Timer. Her er jo slet ikke Tale om, saaledes som man saa stærkt har urgeret, baade det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen), og nu sidst den højt ærede Indenrigsminister, at berøve den enkelte Retten til at arbejde. Det, der er Tale om, er at sætte en Grænse for den Tid, i hvilken en fremmed maa disponere over sin Arbejdskraft.

Jeg skal nu vende mig til de Indvendinger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen). Jeg vil forudskifte den Bemærkning, at det ærede Medlem fremsatte sine Betragtninger, sin Modstand mod dette Forslag i en Tone og med en Overlegenhed, der maatte indgive en den Formodning, at han stod paa det eneste rette Standpunkt i denne Sag, og at det i og for sig var af sær Maade, at han overhovedet gav sig af med at kritisere et Forslag, der var saa umuligt som det foreliggende. Jeg synes i og for sig, der hører bethydelig Dristighed til at gøre det, thi naar jeg gennemgaar de Indvendinger,